

„Ja.“

Nedenfor hendes Vindu stod Moderen og Torben i Samtale.

„Var der noget?“ spurgte hun, idet hun bøjede sig ud.

„Det er Dihmer, der indbyder os til en Køretur. Hvad siger du?“

„Storartet — siger jeg. Hvornaar skal det være?“

„Helst straks, dersom det passer Damerne,“ sagde Torben.

„Jeg vil saa gaa ned paa Hotellet og bestille Automobilet til at være her — skal vi sige om tyve Minutter?“

„Det er brilliant! Jeg skal være klar!“

Jytte gik fra Vinduet. Og virkelig kunde hun i Øjeblikket ikke tænke sig noget, der vilde passe bedre til hendes Stemning, end at fare som en Stormvind henad Landevejen, bort fra sig selv og sine Tankers Ugleskrig, — køre alle Spøgelse-Syner ned i Støvet og fylde sit Sind med Trodsens blinde Mod til at lade staa til — op i den syvende Himmel eller ned i Afgrunden.

En halv Time efter tog de afsted.

XIII

Olivenklædte Bjergskrænter, Villaer, Orangelunde, smaa Fiskerbyer med store Hoteller, en solbeskinnet Landevej med Ælselskøretøjer og tunge Fragtvogne, og atter Bjergskrænter, Villaer og Hoteller foer dem forbi. Det tog sig i den rasende Fart ud, som om det altsammen væltedes ud imod dem fra et uhyre Overflødighedshorn. I det ene Øjeblik saae de et Glimt af Havet, der laa stort og roligt under Middagssolen; i det næste jog de med et Flodhestebrøl fra Hornet ind mellem høje, fugtige Mure, hvor vilde Skovdufte slog ud imod dem fra de store Parke bagved.

Jytte sad med halvlukkede Øjne bag sit brune Slør. Naar Moderen eller Torben talte til hende, smilte hun blot, idet hun lod, som om hun ikke kunde høre dem paa Grund af Køreværkets Brummen.

Torben havde Plads overfor hende, men hendes Hensynken